

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa 92. (Cohélet 3, 1)
XXXè Diumenge – 2026 – Núm. 3833

Més

M'endinso en el meu espai i temps de silenci d'avui. Conscient que el nostre és un món fràgil, que malda per aprendre d'estimar, m'hi atanso amb delicadesa. Sabent d'aquesta fragilitat, em disposo a entrar-hi des de tres dimensions: amb el pensament, amb el cor, amb l'ànima. Imagino quins pensaments s'activen al meu cap quan penso em disposo a estimar. Tot seguit, goso imaginar mentalment la imatge que em sorgeix quan penso en la disposició de cor a l'hora d'estimar. Encara faig un pas més, i goso posar dibuix al que en dic ànima. Com si es tractés de cercar tres emoticons, cadascun per expressar la manera com avui m'apropro a contemplar la fragilitat humana per estimar.

Ara activo el silenci de cap: conscient dels pensaments en bucle que em tenen enredada, miro d'evitar quedar-hi atrapada.

Activo tot seguit el silenci de cor: m'adono dels afectes que em nodreixen, i demano no voler-me'ls apropiat. Activo també el silenci de l'ànima: afino a sentir què em proposa aquest silenci.

Aplico ara el meu cap, i escolto quins pensaments se m'activen quan penso què deu ser això tan fràgil i tan intens que és estimar. Aplico també el meu cor, i em disposo a sentir quins sentiments se m'activen quan penso en l'estima rebuda i la donada.

Ara aplico l'ànima. Des d'aquí, clico [Mt 22, 34-40](#). Hi trobo una invitació a estimar en clau de 3: cor, ànima i pensament. I una invitació a dirigir aquesta estima també en clau de 3: Déu, els altres, jo mateix, mateixa.

Avui rememoro el sacrifici de la comunió, de la donació a mans besades... No deu ser aquest el "des d'on" per estimar contra mesura? M'enfoco en l'altar de la parròquia, capella, església on tinc tirada a anar. La taula de la benedicció recull el gest de comunió, el Déu fet nosaltres. Sento que arrelar-me a l'estima de Déu em sosté per estimar les realitats més amables i les menys amables, els que enfosqueixen el món i els que em costa estimar. D'on surt la força per estimar contra mesura? Sentir-me convocada a estimar Déu, em mou a estimar també la realitat més fosca del món, de mi mateixa, de mi mateix. Des d'Ell, per Ell, amb Ell i en Ell, dignifico la gosadia de desconcertar amb la meua manera d'estimar. Quin gest desconcertant em moc a emprendre aquesta setmana? Cerco l'acció que emprendre quan accioni tot el cor, el cap, i l'ànima, des de Déu.

"Et seguiré"
Kairoi

"Ella va demanar cita per veure'l a la presó. Va esperar temps. La llarga espera va construir l'encert del moment per a cada cosa. Entretant, la ràbia, el retret i la indignació havien trobat la seva manera. Va arribar el moment propici del cara a cara. Ell desconeixia la seva identitat. Ella havia imaginat molt aquesta escena. Li va desvetllar que era l'àvia i la mare dels qui havia matat. Ja no necessitava retreure res. La seva mirada revelava compasió. La seva mirada superava totes les expectatives humanes. La seva mirada s'havia nodrit llargues hores, dies, setmanes, de la mirada de Déu. Les llàgrimes recorrien les galtes d'ambdòs. Ell desconeixia la seva capacitat de plorar, com desconeixia també que podia ser amat. Es desconeixia. La mirada d'ella sorgia de la desmesura de l'amor a Déu, de l'amor de Déu."

(testimoni del Leonard)